

CARTA DOMINICAL

3 DE SETEMBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

El treball

Ni les vacances són un simple “gaudir de la vida”, ni el treball un sofriment que cal suportar.

En certa manera el treball forma part del “gaudir de la vida”, entenent aquest gaudi com una experiència de creixement i realització personal. Una altra cosa és el conjunt de circumstàncies en què aquest treball es desenvolupa.

Així com, per entendre què és la persona humana, ens deixàvem il·luminar pels relats de la creació, especialment *Gn 2,8-20*, així també recorrem a aquest mateix lloc de la Sagrada Escriptura per tal de trobar el sentit del treball humà.

El primer que subratllem és que no sortim del jardí. En aquest jardí, on Déu va voler que visquéssim, es treballa: forma part del projecte de Déu que la persona humana treballi. Estem molt lluny d'una idea negativa del treball. Més encara, en els relats de la creació Déu apareix com un treballador, que fins i tot “descansa” el setè dia. Precisament l'activitat de Déu creant i sostenint el món és el que el diferencia dels ídols inerts i inútils (*Jr 10,12*). Ell treballa, com un pare que prepara l'hàbitat al fill i li dona exemple perquè segueixi la seva obra.

El més rellevant és que, contràriament al que diuen algunes religions, és a dir, que l'home ha de treballar per servir a Déu, la fe bíblica presenta un Déu que treballa per servir a l'home. Això sí, la persona humana, intel·ligent i lliure, és cridada a seguir l'obra de Déu. Amb l'encàrrec precís de fer-ho en harmonia amb l'obra divina: Déu, treballant, va crear un món bo i bell, així mateix l'home ha de continuar la seva obra produint bondat i bellesa. L'ésser humà hi participarà del poder, la saviesa i la intel·ligència de Déu.

S'entén el sofriment de les persones que estan a l'atur o no poden treballar. És una situació que contradiu la seva naturalesa, la vocació a la qual

han estat cridades per Déu mateix. Ben entès que parlem de treball en sentit ampli.

El treball humà tindrà una doble missió: procurar l'aliment i preservar la creació. Aquesta duplicitat, conrear i custodiar la terra, té avui una importància cabdal. Perquè el cultiu sona a explotació, en un cert sentit destructiva, mentre que la custòdia de la terra demana conservar-la. És el gran repte que desafia l'equilibri ecològic.

De tots és coneguda la devastació que estan produint els grans explotadors de boscos en nom del progrés, del cultiu per l'alimentació... i del benefici propi. Un jove missioner, que també era enginyer agrònom, em comunicava l'esforç ímprobe que realitzava diàriament intentant convèncer els nadius que no cremessin el bosc per a dedicar el terreny a pastures o al cultiu. Aliment contra conservació.

Una altra qüestió és el sistema en què es desenvolupa el treball humà. Els deixebles de Karl Marx van denunciar el caràcter alienant del treball en un sistema capitalista de producció. La realitat ha demostrat que no era menor l'alienació del treball en el sistema comunista.

Però, Déu ens va encarregar la missió de treballar, l'encàrrec d'actuar sobre el món, comptant que poguéssim assimilar “la saviesa divina, que organitza l'univers... Aquesta saviesa intel·ligent, santa, única, múltiple, subtil, àgil, clara, penetrant... amiga del bé, perspicaç, benvolent, vigilant” (*Sv 7,22-23*). No podem entomar el treball, optar per una professió, planificar tasques concretes, oblidant aquesta saviesa que Déu va plasmar en la creació i que avui és garantia del nostre goig.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat